KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 29.10.2004
KOM(2004) 728 končno

2004/0261 (CNS)
2004/0262 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 77/388/EGS za poenostavitev obveznosti glede davka na dodano vrednost

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 77/388/EGS, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža na ozemlju države, ampak v drugi državi članici

Predlog

UREDBA SVETA

o spremembi Uredbe (ES) št. 1798/2003 glede uvedbe ureditve upravnega sodelovanja v okviru sheme enkratne obdavčitve in postopka vračila davka na dodano vrednost

(predložene s strani Komisije)

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. UVOD

Oktobra 2003 je Komisija predstavila sporočilo, v katerem pregleduje strategijo o DDV, ki jo je sprožila junija 2000, in določa nove pobude, ki naj se v prihodnje izvajajo v sklopu te strategije[1]. Ta strategija je vsebovala akcijski program za dosego štirih glavnih ciljev: poenostavitev, posodobitev in bolj enotna uporaba obstoječih predpisov, ter ukrepe tesnejšega upravnega sodelovanja med državami članicami v boju proti goljufijam.

V sporočilu je poenostavitev davčnih obveznosti opredeljena kot eno ključnih področij prihodnjega dela. Poenostavitev je mogoče učinkovito doseči z večjo uporabo elektronskih oblik komunikacije med davčnimi zavezanci in davčnimi organi ter med nacionalnimi davčnimi organi.

Cilj poenostavitve poslovnih obveznosti na področju DDV je v skladu z zahtevo Evropskega sveta po določitvi področij za poenostavitev z dne 25. in 26. marca 2004. V odgovor na to zahtevo je Svet za konkurenčnost na seji dne 17. in 18. maja 2004 sprejel zaključke o boljšem nadzoru.

Na podlagi teh zaključkov sta irsko in prihodnje nizozemsko predsedstvo junija 2004 pozvala države članice k predložitvi konkretnih predlogov za poenostavitev na podlagi svojih nacionalnih izkušenj. Številne države članice so predlagale poenostavitev Šeste direktive o DDV, ker pa je ta predlog že del poenostavitvenega programa DDV Komisije, je bilo odločeno, da se ne upošteva v okviru Sveta za konkurenčnost.

Na neuradnem Ekonomsko-finančnem srečanju 11. septembra 2004 je nizozemsko predsedstvo izpostavilo vprašanje „Spodbujanje rasti z zmanjševanjem upravnih bremen“. Obstoječi predlog je skladen s tem ciljem.

Nadalje je pred kratkim objavljen Evropski davčni pregled[2], ki ga je v drugi polovici 2003 izvedla Komisija, potrdil, da je breme obveznosti največje za davčne zavezance z obveznostmi DDV v državi članici, v kateri nimajo sedeža. Znaten del teh davčnih zavezancev zaradi bremena obveznosti DDV v drugih državah članicah celo ne opravlja z DDV povezanih dejavnosti v teh državah. To potrjuje dokument o elektronskem poslovanju, ki ga je leta 2003 izdala Evropska mreža potrošniških centrov. To poročilo navaja obstoječo ureditev za DDV kot enega od razlogov, da dobavitelji ne prodajajo blaga kupcem, ki živijo v drugi državi članici, v kateri podjetje nima sedeža. Poenostavitev ureditve glede DDV bi torej koristila podjetjem in tudi kupcem, ki bi imeli dostop do večje izbire blaga iz celotnega notranjega trga.

---

1 COM(2003) 614 konč.
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm

2 SEC(2004) 1128
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/working_doc/working_doc.htm

Poleg tega je sedanji postopek vračil po Osmi direktivi o DDV[3] očitno tako obremenjujoč, da po oceni več kot 53,3 % velikih podjetij ni zahtevalo vračil, do katerih so bila na neki točki zaradi teh težav upravičena.

Glavni cilj tega predloga je torej uvedba ukrepov za poenostavitev z namenom zmanjšanja bremena obveznosti DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici, v kateri izvajajo dejavnosti.

Predlog vsebuje šest konkretnih ukrepov za dosego tega cilja:

– uvedbo sheme enkratne obdavčitve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža;

– uvedbo sheme enkratne obdavčitve za posodobitev postopka vračil iz Osme direktive;

– uskladitev obsega blaga in storitev, za katerega lahko države članice uveljavljajo omejitve na pravico do odbitka;

– razširitev uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti za določene transakcije medpodjetniškega poslovanja med davčnimi zavezanci, ki nimajo sedeža;

– pregled posebne sheme za male trgovce;

– poenostavitev ureditev za prodajo na daljavo.

To se izvede s tremi različnimi zakonodajnimi predlogi: s spremembo Šeste direktive o DDV[4], zamenjavo Osme direktive o DDV in spremembo Uredbe Sveta (ES) št. 1798/2003 o upravnem sodelovanju na področju DDV[5].

Ta pobuda je bila predmet poglobljenih razprav z državami članicami in širokega postopka posvetovanja na internetu.

2. UVEDBA SHEME ENKRATNE OBDAVČITVE

Po obstoječih predpisih mora davčni zavezanec, ki izvaja obdavčljive transakcije, za katere je dolžan plačati davek v več kot eni državi članici, svoje obveznosti DDV (identifikacijo, napoved in plačilo) izpolniti v vsaki od teh držav članic. Ker imajo države članice znatne

---

[3] Osma direktiva Sveta 79/1072/EGS z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih – postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države UL L 331, 27.12.1979, str. 11. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Aktom o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in s prilagoditvami pogodb, na katerih temelji Evropska unija – Priloga II: Seznam iz člena 20 Akta o pristopu – 9. Obdavčitev.

[4] Šesta direktiva Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za obdavčitev (UL L 145, 13.6.1977, str. 1). Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2004/66/ES (UL L 168, 1.5.2004, str. 35).

[5] Uredba Sveta (ES) št. 1798/2003 z dne 17. oktobra 2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost in razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 218/92 (UL L 246, 15.10.2003, str. 1). Uredba, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 885/2004 (UL L 168, 1.5.2004, str. 1).

diskrecijske pravice pri določanju obveznosti DDV (vsebino napovedi in njihovo pogostost), je lahko davčni zavezanec soočen s številnimi različnimi obveznostmi, ki jih mora izpolniti v večih državah članicah.

Posebna shema za davčne zavezance brez sedeža, ki dobavljajo elektronske storitve davčnim zavezancem brez sedeža po členu 26c Šeste direktive o DDV, zaenkrat predstavlja edino izjemo temu pravilu. V svojem predlogu o storitvah, ki so posredovane z elektronskimi sredstvi (elektronsko poslovanje)[6], je Komisija menila, naj bo usklajenost za izvajalce elektronskega poslovanja, ki ne izhajajo iz EU, kar se da enostavna in preprosta. V ta namen je Komisija predlagala, naj se ti izvajalci elektronskega poslovanja registrirajo le v eni državi članici. Tako bi obračunavali DDV po stopnji, ki velja v tej državi članici, in imeli opravka le z eno davčno upravo v EU.

Med pogajanji v Svetu je bil ta predlog spremenjen tako, da se DDV obračuna po stopnji, ki velja v državi članici, v kateri ima kupec prebivališče. Kljub temu je Direktiva Sveta 2002/38/ES[7], sprejeta junija 2002, ohranila načelo, po katerem izvajalci elektronskega poslovanja, ki ne izhajajo iz EU, poslujejo z eno davčno upravo v državi članici po svoji izbiri (shema enkratne obdavčitve).

Komisija je prepričana, da bi model enkratne obdavčitve lahko poenostavil davčne obveznosti za veliko večje število trgovcev kot zdaj. Na podlagi podatkov, ki so jih posredovale države članice, Komisija ocenjuje, da je v Evropski uniji trenutno okoli 250 000 registracij DDV, ki se nanašajo na trgovce s sedežem v drugih državah članicah. Širša uporaba tega sistema bi zlasti koristila evropskih podjetjem, ki izvajajo čezmejne dejavnosti, za katere postanejo dolžne plačati DDV v državah članicah, kjer fizično niso prisotne. Davčni zavezanci, ki jih pokrivajo ukrepi prodaje na daljavo, so nedvomno ena izmed glavnih kategorij podjetij, ki se jih ta sistem tiče. Uporaben pa bi bil tudi za druge transakcije, zlasti za dobave, ki vključujejo namestitev ali montažo, delo na nepremičnem premoženju, izskladiščenja, prodaje na razstavah, sejmih, trgih itd.

V skladu s predlagano razširitvijo obrnjene davčne obveznosti na dobave, ki vključujejo namestitev ali montažo, delo na nepremičnem premoženju in storitve iz 9(2)(c), bi shema enkratne obdavčitve za te vrste transakcij zajemala le medpodjetniško poslovanje. Transakcije medpodjetniškega poslovanja, za katere se ne uporablja obrnjena davčna obveznost, pa bi pokrivala shema enkratne obdavčitve.

Ko torej trgovec iz EU izvede obdavčljivo transakcijo v državi članici, kjer nima sedeža:

– kupec obračuna DDV po mehanizmu obrnjene davčne obveznosti in trgovec brez sedeža nima obveznosti davčne napovedi v državi članici obdavčitve; ali

– je trgovec brez sedeža dolžan plačati davek in lahko svojo obveznost izvaja po shemi enkratne obdavčitve.

Posledično bi bilo treba biti temu trgovcu, če se odloči za uporabo sheme enkratne obdavčitve, biti identificiran za DDV le v državi članici, v kateri ima sedež.

---

[6] COM(2000) 349 konč.

[7] Uredba Sveta 2002/38/ES z dne 7. maja 2002 o spremembah in začasnih spremembah Direktive 77/388/EGS glede ureditev davka na dodano vrednost za storitve radijskega in televizijskega oddajanja in določenih elektronsko posredovanih storitev (UL L 128, 15.5. 2002, str. 41).

Ta shema enkratne obdavčitve bi morala biti ena od možnosti za davčne zavezance, saj je mogoče, da bi podjetja, ki so že neposredno identificirana v drugi državi članici, v kateri podjetje nima sedeža, želela ohraniti to situacijo. Na primer, trgovca, ki mora oddati letno davčno napoved v eni sami državi članici, v kateri podjetje nima sedeža, morda ne zanima shema enkratne obdavčitve. Po drugi strani pa bi moral trgovec, ki se odloči za posebno shemo, spoštovati enote in usklajene obveznosti, ki pokrivajo vse njegove dobave, ki so obdavčljive v državah članicah, kjer nima sedeža. Te obveznosti bi se izvajale elektronsko, da se omogoči enostaven prenos podatkov vsem državam članicam porabe.

Odgovornost za oceno in nadzor davka bi ostala v rokah države članice porabe, katere lastna zakonodaja o DDV (zlasti glede stopenj) bi se še naprej uporabljala. Toda davčni zavezanec bi imel možnost, da (za registracijo in napovedi) je v stiku samo s svojo nacionalno upravo in uporablja niz usklajenih predpisov (glede oblike registracije, vsebine in pogostosti davčne napovedi ter predpise o plačevanju in vračilih).

Potrebno pa je opozoriti na naslednje:

– prenos denarja se bo moral izvajati neposredno med davčnim zavezancem in vsako državo članico porabe. Izkušnje z obstoječo posebno shemo za elektronsko poslovanje so pokazale, da je razdeljevanje denarja, prejetega od davčnih zavezancev, veliko breme za državo članico identifikacije. Razvoj zakladniških zmogljivosti, potrebnih za ravnanje z finančnimi tokovi, katerih obseg bi se ob širši uporabi sistema znatno povečal, ni realistična možnost. Kljub temu pa je verjetno, da bi finančni posredniki ali drugi zaupanja vredni ponudniki storitev dobaviteljem po tej shemi ponudili storitev rokovanja s plačili, kar bi jim zmanjšalo breme večkratnih plačil. Tovrstna komercialna storitev bi bila zlasti privlačna manjšim dobaviteljem, morala pa bi upoštevati stanje na trgu.

– nacionalne obveznosti ne bi bile del posebne sheme in domači predpisi (npr. roki za prijavo, predpisi o plačevanju in vračilih) bi ostali v veljavi. Države članice, ki to želijo, lahko te obveznosti vključijo v shemo enkratne obdavčitve. Razlog za to vključitev je v tem, da namen sheme enkratne obdavčitve ni popolna uskladitev nacionalnih obveznosti, kar po mnenju Komisije na tej stopnji ni niti realistično niti potrebno.

Iz pogovorov z državami članicami je razvidno, da preprosto podvajanje obstoječe posebne sheme ni realističen pristop, saj je število potencialnih trgovcev pod shemo enkratne obdavčitve znotraj Skupnosti bistveno večje od števila, ki ga danes pokriva posebna shema za elektronsko poslovanje (potencialno čez 200 000 trgovcev v primerjavi z manj kot 1 000 trgovci pod ureditvijo za elektronske storitve).

Po obstoječi ureditvi so podjetja, ki imajo obveznosti v državi članici, kjer nimajo sedeža, obvezana za neposredno plačilo državam članicam, kjer so transakcije predmet DDV. To velja tako za trgovce s sedežem v EU kot za trgovce s sedežem zunaj EU. Podobno velja za vračila davkov, kjer lahko države članice znesek povrnejo ali presežek prenesejo na naslednje davčno obdobje. Mnenje Komisije je, naj se obstoječe ureditve za plačila in vračila davkov ohranijo za trgovce, ki uporabljajo shemo enkratne obdavčitve.

Dobava elektronskih storitev s strani davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža, osebam, ki niso davčni zavezanci, predstavlja izjemo v običajnemu načelu glede plačil in vračil. Trgovci brez sedeža, ki uporabljajo posebno shemo za elektronsko dobavljene storitve, izvedejo eno samo

plačilo državi članici identifikacije, ki potem razdeli ustrezne zneske državam članicam porabe. Za vračilo vstopnega davka davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža in dobavljajo elektronske storitve, obstaja posebna ureditev. Mnenje Komisije je, naj bi na tej stopnji sedanji predlog ne vplival na posebno shemo.

V skladu s členom 5 Direktive Sveta 2002/38/ES bo Svet pred 30. junijem 2006 na podlagi poročila Komisije pregledal obstoječo posebno shemo za elektronsko dobavljene storitve. V tem okviru bosta raziskana odnos med predlagano shemo enkratne obdavčitve in ureditvijo za elektronsko poslovanje ter možnost vključitve slednje v shemo enkratne obdavčitve.

3. PRESOJA OSME DIREKTIVE O DDV

Slabo delovanje postopka vračil po Osmi direktivi je več let predstavljalo velike težave tako trgovcem kot tudi državnim organom držav članic. Prejete so bile pritožbe trgovcev in njihovih predstavniških organizacij, v katerih obžalujejo zamude pri prejemanju vračil.

Zato je Komisija junija 1998[8] izdelala predlog direktive z namenom zamenjave postopka vračil po Osmi direktivi o DDV z novim sistemom za vračila tistega DDV, ki je bil plačan v drugi državi članici. Po predlaganem sistemu bi davčni zavezanci dobili DDV povrnjen neposredno preko prijav, ki so jih predložili državam članicam, kjer imajo sedež (t. i. čezmejni odbitek). Ta sistem bi znatno poenostavil stvari za trgovce, saj bi lahko izterjali DDV, ki jim je bil obračunan v katerikoli drugi državi članici, na enak način kot svoj nacionalni DDV.

Ta predlog je bil deležen močne podpore med trgovci in je prejel pozitivno mnenje Parlamenta in Ekonomsko-socialnega odbora. Kljub temu se Svet še ni uspel dogovoriti o tem predlogu.

Ena od ključnih točk, zaradi katere se Svet ni strinjal, je dejstvo, da bi po predlaganem sistemu trgovec dobil povrnjen DDV v skladu z predpisi za odbitke (zlasti predpisi o blokiranju davkov) v državi članici, kjer ima sedež, medtem ko se po obstoječem DDV postopku DDV vrača v skladu s predpisi za odbitke v državi članici, kjer so stroški nastali. To bi imelo negativen vpliv na DDV prejemke v državah članicah, kjer je bil DDV plačan in ki imajo trenutno bolj restriktiven režim odbitkov.

Komisija je še vedno prepričana, da je predlog iz leta 1998 konceptualno najboljši način za reformo obstoječega postopka vračil. Hkrati priznava, da se Svet že 6 let ni uspel strinjati glede predloga, navkljub prizadevanjem nekaterih predsedstev Sveta, da bi se dosegel kompromis. Posledično se trgovci še vedno soočajo z obstoječo nezadovoljivo situacijo.

Komisija zato predlaga alternativen način posodobitve obstoječega postopka vračil, ki je določen z Osmo direktivo o DDV, brez spreminjanja njegovih osnovnih načel. Po predlaganem postopku bi zahteve za vračila še vedno obravnavala država članica, kjer je bil DDV plačan, vračljiv znesek bi se določil po predpisih o odbitkih v državi članici, kjer so stroški nastali, in plačila bi ta država članica izvedla neposredno davčnemu zavezancu, ki zahteva vračilo.

---

[8] COM(1998) 377 konč.

Predlagane spremembe se v prvi vrsti nanašajo na uporabo sodobne tehnologije za predložitev zahtevkov za vračilo. Podobno kot pri predlagani shemi enkratne obdavčitve bi davčni zavezanec svojo zahtevek za vračilo predložil elektronsko preko spletnega portala, ki ga upravlja finančni organ države, kjer ima davčni zavezanec sedež. Ne bi bilo več potrebno predložiti originalnih računov ali uvoznih dokumentov; samo potrebni podatki glede teh dokumentov bi se posredovali elektronsko.

Ta portal bi zagotavljal, da se zahteva usmeri na državo članico, kjer so stroški nastali. Država članica, kjer ima podjetje sedež, bi izvedla začetno preverjanje svoje baze podatkov o davčnih zavezancih. To začetno preverjanje bi dejansko nadomestilo sedanje potrdilo, s katerim država članica, kjer ima podjetje sedež, potrdi status davčnega zavezanca. Prenos podatkov od države članice, kjer ima podjetje sedež, v državo članico vračila bi predstavljal potrditev, da je zahtevo naredil aktiven davčni zavezanec.

Preobrazba obstoječega postopka v elektronskega bi pomenila manj dela za državo članico vračila in zaradi tega Komisija predvideva skrajšanje postopka vračila s 6 na 3 mesece. V tem obdobju mora država članica, kjer so stroški nastali, sprejeti odločitev o vlogi. V nekaterih primerih je ta odločitev lahko zahteva po dodatnih podatkih. V tem primeru mora biti končna odločitev o vlogi sprejeta v treh mesecih od datuma prejetja zahtevanih podatkov.

Za izboljšanje pravnega položaja davčnih zavezancev v tem postopku je nadalje predviden predpis, da po preteku tega roka vloga ne sme biti zavrnjena. Poleg tega se na neplačana vračila obračunavajo obresti v višini 1 % mesečno, izračunane na povrnjen znesek. Obresti tečejo od dne, ko je vračilo zapadlo, do dne, ko je bilo dejansko izplačano davčnemu zavezancu.

4. IZKLJUČITEV OD PRAVICE DO ODBITKA

Zgoraj omenjeni predlog, ki ga je Komisija predstavila leta 1998, poleg oddelka o zamenjavi postopka vračil po Osmi direktivi o DDV, vsebuje tudi oddelek o stroških, ki niso upravičeni do popolnega odbitka DDV. Cilj je bil zbližati nacionalne predpise, ki se na tem področju zelo razhajajo. To je bil nujen predpogoj za omogočanje odbitkov po predpisih v državi članici ustanovitve.

Komisija je predlagala uskladitev predpisov glede avtomobilov, nastanitve, hrane in pijače, luksuznega blaga ter razvedrila in zabave.

Toda vpliv predloga Komisije na proračun nekaterih držav članic je bil glavni predmet razprave. Države članice so v Svetu vztrajale na bolj fleksibilnem pristopu. Kot je že bilo omenjeno, se Svet ni uspel strinjati glede tega predloga.

Takšno zbliževanje predpisov o pravici do odbitka po popravljenem predlogu, ki ga Komisija zdaj predlaga, ne bi bilo potrebno. Toda za lažje delovanje predlaganega postopka bi bila zaželena uskladitev vsaj glede obsega stroškov, za katere lahko velja izključitev od pravice do odbitka.

Tako bi trgovci, ki zahtevajo vračilo po zgoraj opisanem postopku, točno vedeli, za katero blago in storitve morda obstajajo posebni predpisi v vsaki državi članici. Običajni predpisi o odbitkih bi se uporabljali za vse blago in storitve, ki niso izrecno omenjeni v Šesti direktivi o DDV.

Po tem pristopu države članice ne bi smele uporabljati izključitve od pravice do odbitka za:

– motorna cestna vozila, ladje in letala;

– potovanja, nastanitev, hrano in pijačo;

– luksuzne predmete, razvedrilo in zabavo;

V določbi o mirovanju iz člena 17(6) ni opredelitve blaga in storitev, za katere lahko države članice uvedejo davčne blokade. Ta predlog bi zavezal države članice, da odpravijo blokade za blago in storitve, ki niso našteti v predlaganem členu 17a. Za blago in storitve, naštete v členu 17a, pa po drugi strani omogoča državam članicam popolno fleksibilnost pregleda svojih nacionalnih omejitev, kar jim po obstoječih predpisih ni omogočeno.

5. RAZŠIRITEV UPORABE MEHANIZMA OBRNJENE DAVČNE OBVEZNOSTI

Za transakcije medpodjetniškega poslovanja, ki so predmet DDV v državi članici, kjer ima sedež kupec, bi dolžnost nakupnega podjetja, da plača davek, pomenila, da obdavčitev nastane na kraju porabe, ne da bi bil dobavitelj davčno obvezan v državi članici porabe.

Za določene transakcije je ta mehanizem že obvezen. Poleg tega imajo države članice v primeru, ko je obdavčljivo dobavo blaga ali storitev izvedel davčni zavezanec brez sedeža, možnost v nacionalni zakonodaji določiti transakcije, za katere se ta mehanizem uporablja za plačilo DDV.

Komisija zdaj predlaga razširitev obsega obveznega mehanizma obrnjene davčne obveznosti na primere, ko davčni zavezanec brez sedeža dobavlja blago ali storitve, ki so nameščene ali montirane s strani dobavitelja ali v njegovem imenu, storitve povezane z nepremičnim premoženjem ter storitve, ki jih pokriva člen 9(2)(c) Šeste direktive o DDV in kjer je kupec davčni zavezanec, identificiran za DDV.

Uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti razreši trgovca brez sedeža določenih davčnih obveznosti, kot na primer podajanja davčne napovedi. Ko je temu trgovcu obračunan DDV na stroške, ki so nastali v državi članici, kjer je bila transakcija izvedena, mora zahtevati vračilo DDV preko postopka vračila, saj ne more odbiti vstopnega DDV preko napovedi DDV. Zato je ta del predloga povezan s predlagano uvedbo sheme enkratne obdavčitve za postopek vračil.

V primerih, kjer je jasno, da bodo trgovcu brez sedeža redno obračunavani veliki zneski vstopnega DDV za izvajanje njegovih dejavnosti, pa uporaba mehanizma obrnjene davčne obveznosti predstavlja dodatno upravno breme za vračilo vstopnega DDV. Do tega prihaja na primer, kadar davčni zavezanci brez sedeža posredujejo v verigi domače dobave blaga na nacionalnem ozemlju države članice. Tovrstnih transakcij torej predlog Komisije o razširitvi mehanizma obrnjene davčne obveznosti ne pokriva.

V skladu s tem je potrebno spremeniti člen 21 Šeste direktive o DDV.

6. POENOSTAVITEV OBVEZNOSTI DDV ZA MALA IN SREDNJE VELIKA PODJETJA

Šesta direktiva o DDV zdaj določa nekatera relativno stroga pravila, po katerih lahko države članice odobrijo malim podjetjem oprostitev davka. V zaporednih širitvah so bila odobrena številna odstopanja od teh določb, tako da danes države članice nimajo enakega položaja. Poleg tega je bilo državam članicam, ki so imele ob sprejemu Šeste direktive o DDV višji prag oprostitev, kot ga določa Direktiva, dovoljeno ohraniti te pragove in jih celo zviševati, da bi ohranile njihovo realno vrednost.

Komisija meni, da bi morale imeti države članice več fleksibilnosti pri določanju praga, pod katerim je davčni zavezanec lahko oproščen obveznosti. Zato je predlagani najvišji znesek 100 000 EUR, kar bi državi članici dalo samostojnost pri vzpostavljanju najbolj primerne ureditve glede na strukturo njihovega nacionalnega gospodarstva.

Kljub temu ta novi prag ne bi vplival na obstoječo metodologijo, ki se uporablja za izračunavanje prispevka držav članic v proračun Skupnosti glede lastnih sredstev DDV.

Poleg tega mora biti v pravnem besedilu jasno, da lahko države članice uporabljajo različne pragove, da lahko na primer razlikujejo med davčnimi zavezanci, ki dobavljajo blago, ali tistimi, ki dobavljajo storitve. To razlikovanje bi bilo brez diskriminacije in na podlagi objektivnih meril.

Prag 100 000 EUR bi začel veljati na dan začetka veljavnosti te direktive. Njegova vrednost bi se v prihodnje lahko povišala samo zaradi ohranitve realne vrednosti v državah članicah.

7. UREDITEV ZA PRODAJO NA DALJAVO

Ko je 1. januarja 1993 stopil v veljavo enotni trg, so bili v skupni sistem DDV vključeni posebni ukrepi, da se je omogočilo obdavčevanje na kraju namembnosti v primeru prodaje novih prevoznih sredstev znotraj Skupnosti, prodaje oproščenim davčnim zavezancem znotraj Skupnosti ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih nakupi so presegali določen prag, in prodaje na daljavo zasebnim kupcem. Očitno je, da razlogi za vzpostavitev teh posebnih shem leta 1993 – tveganje nezadostne uskladitve davčnih stopenj, ki bi vodila v izkrivljanje konkurence – danes še vedno obstajajo. Komisija zato ne predlaga njihove odprave, temveč le poenostavitev njihove uporabe.

Ureditve za DDV, ki se uporabljajo za prodajo na daljavo, so določene v členu 28b(B) Šeste direktive o DDV, ki določa dvojen sistem obdavčitve. Prodaja blaga na daljavo se običajno obdavčuje v državi članici prejema blaga, ki ga je odposlal prodajalec. Toda obstaja izjema: prodaja na daljavo ostane obdavčljiva v državi članici odhoda, če sta izpolnjena dva pogoja:

- celotna vrednost dobavljenega blaga državi članici prejema v prejšnjem koledarskem letu ni presegla 100 000 EUR, oziroma 35 000 EUR, če namembna država članica verjame, da bi prag 100 000 EUR vodil v bistveno izkrivljanje pogojev konkurenčnosti;

- dobava ne sme vsebovati trošarinskega blaga. To pomeni, da je prodaja trošarinskega blaga na daljavo vedno obdavčena v državi prejema, brez upoštevanja zgoraj omenjenega praga.

Kljub temu mora država članica omogočiti davčnemu zavezancu, ki izvaja prodajo na daljavo, da se odloči za obdavčitev v državi članici prejema, če prag 35 000/100 000 EUR ni dosežen.

Obstoječa ureditev je za davčne zavezance zapletena. Če se ne odločijo za obdavčitev v državi članici prejema, morajo dobavitelji nadzorovati svoj promet v vsaki državi članici in poznati pragove, ki veljajo v vsaki od njih, da določijo mesto obdavčitve za svoje dobave. Sedanji sistem bi se dalo poenostaviti z uvedbo enotnega praga, izračunanega za vse države članice in ne za vsako državo članico posebej, kot velja zdaj.

Prag bi bilo potrebno postaviti na ravni, ki bi izključila podjetja, ki se s prodajo na daljavo ne ukvarjajo redno. Po drugi strani pa prag ne sme biti preprost zmnožek obstoječih pragov in števila držav članic. Zato Komisija predlaga višino 150 000 EUR na podlagi naslednjih utemeljitev:

Prag na višini 150 000 EUR bi iz ureditve za prodajo na daljavo izključil trgovce, ki le občasno prevažajo blago svojim kupcem v drugi državi članici. Po drugi strani pa bodo trgovci, ki redno prodajajo na daljavo, dolžni plačati DDV v državah članicah, kjer nimajo sedeža. Z uporabo sheme enkratne obdavčitve, ki je glavni del tega predloga, bi trgovci znatno poenostavili svoje obveznosti DDV, ki jih morajo izpolnjevati v vsaki državi članici, kjer opravljajo obdavčljive transakcije.

Nadalje Komisija meni, da bi moral davčni zavezanec obdržati možnost izbire obdavčitve v namembni državi članici. Čeprav bi odprava te možnosti posebno shemo poenostavila iz pravnega vidika, bi lahko podjetje postavila v neugoden konkurenčni položaj, zlasti če trguje z izdelki, za katere v državi članici prejema velja nizka stopnja DDV.

Komisija meni, da mora biti davčnemu zavezancu omogočeno, tako kot po sedanji ureditvi, da to možnost izkoristi ločeno za vsako državo članico. Dokler ne doseže predlaganega praga 150 000 EUR, se lahko davčni zavezanec odloči za obdavčitev svoje dobave v državi članici A, medtem ko se njegove transakcije v drugih državah članicah obdavčujejo v državi članici, kjer ima sedež. Seveda se pri izračunavanju praga upoštevajo tako prodaje na daljavo, obdavčene v namembni državi članici (kot rezultat uporabe možnosti), kot tudi prodaje na daljavo, obdavčene v državi članici, kjer ima sedež.

8. SPREMEMBA UREDBE (ES) ŠT. 1798/2003 V PODPORO IZMENJAVI PODATKOV, KI JE POTREBNA ZA UVEDBO SHEME MEHANIZMA ENKRATNE OBDAVČITVE IN POSTOPKA VRAČIL (PREGLED OSME DIREKTIVE)

Da se davčnim zavezancem omogoči eno samo kontaktno mesto za spoštovanje obveznosti DDV v svoji državi članici identifikacije (za shemo enkratne obdavčitve in za postopek, ki bo nadomestil postopek vračil po Osmi direktivi), je potrebno vzpostaviti sistem izmenjave podatkov med davčnimi upravami.

Na podoben način kot v primeru posebne sheme za dobavo elektronskih storitev, mora biti izmenjava podatkov utemeljena v pravnih okvirih upravnega sodelovanja na področju DDV (Uredba Sveta št. 1798/2003) in mora temeljiti izključno na elektronskem komuniciranju.

Ta elektronski sistem za podporo izmenjavi podatkov, ki je potrebna po shemi enkratne obdavčitve in postopku, ki nadomešča Osmo direktivo, se mora integrirati v posodobljeni VIES (sistem izmenjave podatkov s področja DDV), da se zmanjša breme za davčne organe.

Komisija je na začetku leta 2004 sprožila študijo izvedljivosti za novi in izboljšani VIES (VIES II), ki vključuje zahteve sheme enkratne obdavčitve. Zlasti bo potrebno zagotoviti, da je mogoče zbirati in obdelati podatke, ki jih elektronsko posredujejo davčni zavezanci svoji državi članici. Tako zbrane podatke bo potrebno avtomatično, brez posredovanja države članice identifikacije, prenesti ustrezni državi članici, kjer je bila opravljena dobava ali kjer so zahtevana vračila.

9. PREDLAGANE SPREMEMBE

9.1. Spremembe Šeste direktive o DDV (poenostavitev obveznosti)

9.1.1. Sprememba člena 17(4)

Točka (a) drugega pododstavka člena 17(4) se črta. Ta določba je vključena v člen 1 predlagane direktive o presoji postopka vračil za davčne zavezance, ki nimajo sedeža na ozemlju države.

9.1.2. Črtanje člena 17(6)

Člen 17(6) se razveljavi in tako odstrani določbo, po kateri lahko države članice ohranijo vse izključitve, ki jih je določala njihova nacionalna zakonodaja, ko je v veljavnost stopila Šesta direktiva o DDV.

Posledično za vse stroške, ki niso izrecno navedeni v novem členu 17a, veljajo običajni predpisi iz člena 17(1) do (5).

9.1.3. Vnos člena 17a

Ta člen omogoča državi članici popolno fleksibilnost uporabljanja popolnih ali delnih omejitev (na primer pavšalnih odbitkov) na pravico do odbitka vstopnega DDV. Ta fleksibilnost je omejena na stroške, ki so izrecno navedeni v členu.

Vključena je definicija „motornih cestnih vozil“ in „stroškov, povezanih z motornimi cestnimi vozili“, da se zagotovi usklajenost obsega potencialnih omejitev držav članic.

Poleg tega člen vsebuje spisek motornih cestnih vozil, za katera država članica ne sme omejevati pravice do odbitka.

Poleg motornih cestnih vozil ta člen določa možnost, da države članice uporabljajo popolne ali delne omejitve na pravico do odbitkov za ladje in letala, potovanja, namestitev, hrano in pijačo, luksuzne predmete, razvedrilo in zabavo.

9.1.4. Sprememba člena 21(1)(b)

Po tej spremembi morajo države članice obvezno določiti kupca kot osebo, dolžno plačati davke za dobavo blaga, ki ga namesti ali montira dobavitelj ali je to storjeno v njegovem imenu, za dobavo storitev, povezanih z nepremičnim premoženjem, in za dobavo storitev, ki jih pokriva člen 9(2)(c), kot je na primer delo na premični materialni lastnini, če dobavitelj nima sedeža na ozemlju države in kjer je kupec identificiran za DDV v državi, kjer je bila izvedena dobava.

Opozoriti je potrebno, da se ohrani možnost za države članice iz člena 21(1)(a), da zahtevajo, da je kupec dolžan plačati davek v primerih, ki jih ne pokriva člen 21(1)(b) in (c)

9.1.5. Vnos člena 22b

Ta člen določa predpise glede delovanja sheme enkratne obdavčitve.

9.1.5.1. Točka A

Ta točka za namene tega člena opredeli „državo članico identifikacije“ in „državo članico porabe“.

9.1.5.2. Točka B

Ta točka opredeli obseg posebne sheme, ki zadeva davčne zavezance, ki opravljajo dobavo blaga ali storitev, za katere so dolžni plačati davek v eni ali večih državah članicah, kjer nimajo sedeža. Posebna shema, določena v členu 26c, za trgovce brez sedeža, ki dobavljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, se ohrani. Trgovci, ki uporabljajo to posebno shemo, so torej izključeni iz sheme enkratne obdavčitve.

Shema je za zadevne davčne zavezance neobvezna in lahko še naprej izpolnjujejo svoje obveznosti DDV po običajnih predpisih, ki jih določa vsaka država članica, če je to v njihovem položaju bolj primerno.

9.1.5.3. Točka C

Ta točka obravnava postopek registracije po posebni shemi. Za registracijo davčnih zavezancev v posebni shemi je primarno odgovorna država članica identifikacije, na zahtevo davčnega zavezanca.

V tej točki so določeni tudi postopki za sporočanje sprememb podatkov registracije in odjav. Ti postopki potekajo popolnoma elektronsko.

V tej točki so določene tudi posebne določbe za davčne zavezance s sedežem v več kot eni državi članici. Glavni cilj te določbe je opredeliti, da lahko vsako podjetje ločeno uveljavlja posebno shemo za svoje dobave.

9.1.5.4. Točka D

Ta točka določa predpise, po katerih države članice porabe davčnih zavezancev, ki so registrirani v posebni shemi, ne bodo identificirale za DDV in jim torej ne bodo izdale DDV številke v smislu člena 22(1)(c).

9.1.5.5. Točka E

Ta točka določa dolžnost davčnih zavezancev registriranih po posebni shemi, da DDV napoved oddajo elektronsko.

Ta DDV napoved je ena sama, s posebnim delom za vsako državo članico porabe.

Uvaja tudi posebno pravilo glede rekapitulacijskih poročil, po katerem ni potrebna posebna DDV identifikacijska številka za predložitev rekapitulacijskega poročila, če je to poročilo

potrebno, kot v primeru, da davčni zavezanec prenese lastno blago v drugo državo članico. Davčni zavezanec, ki nima sedeža in uporablja posebno shemo, uporabi svojo DDV identifikacijsko številko, ki mu je bila izdana v državi članici, kjer ima sedež, in na rekapitulacijskem poročilu navede državo članico, kamor je bilo blago preneseno.

9.1.5.6. Točka F

Ta točka določa predpise glede plačil in povračil. Vsi denarni prenosi se izvedejo neposredno med davčnim zavezancem in državo članico porabe.

Če za davčno obdobje znesek odbitega davka presega zapadli znesek, država članica presežek obravnava pod enakimi pogoji, ki jih je v skladu s členom 18(4) določila za davčne zavezance, ki ne uporabljajo sheme enkratne obdavčitve.

9.1.5.7. Točka G

Ta točka določa posebne določbe za davčne zavezance, ki imajo sedež zunaj Evropske unije (vključno s tistimi, ki so zdaj vključeni v posebno shemo za elektronsko poslovanje).

9.1.6. Sprememba člena 24

Spremenjeni odstavek 2 opredeljuje okvire, v katerih lahko države članice, če želijo, opredelijo režim oprostitev za male trgovce.

Odstavka 3 in 4 sta spremenjena tako, da je jasno, katere transakcije so izvzete iz oprostitev in katere transakcije se upoštevajo pri izračunu prometa davčnega zavezanca. Gre predvsem za oblikovno in ne vsebinsko spremembo.

Odstavka 8 in 9 se črtata zaradi zastarelosti.

9.1.7. Črtanje člena 24a

Člen 24a, ki določa pragove za 10 novih držav članic, se črta, ker bo te določbe nadomestil nov člen 24.

9.1.8. Sprememba člena 28b(B)(2)

Odstavek 2 člena 28b(B) se spremeni tako, da se znotraj ureditve za prodajo na daljavo namesto praga za vsako državo članico uvede skupni prag, ki velja za prodajo v vse države članice razen države članice ustanovitve.

9.1.9. Člen 2

Ta člen določa, da Direktiva začne veljati po 1. juliju 2006.

9.2. Nova direktiva, ki nadomešča Osmo direktivo o vračilu DDV

9.2.1. Člen 1

Ta člen opredeljuje obseg Direktive, ki se ne razlikuje od obstoječe Osme direktive.

9.2.2. Člen 2

Ta člen definira davčnega zavezanca, ki je upravičen do vračila v skladu s to direktivo. Izloči tudi transakcije, ki so oproščene ali ki bi bile lahko oproščene, po členih 15 ali 28c(A). Ta izključitev naj bi zagotavljala, da DDV ni vrnjen dvakrat, enkrat s strani dobavitelja kot popravek prvotno obračunanega DDV na dobavo, ki je bila oproščena, in drugič s strani kupca preko postopka vračila.

9.2.3. Člen 3

Ta člen opredeli katere transakcije so upravičene do vračila in se ne razlikuje bistveno od sedanjega besedila člena 2 Direktive 79/1072/EGS.

9.2.4. Člen 4

Ta člen določa predpise za ugotavljanje vračljivega zneska.

Prvič, davčni zavezanec mora izvajati davčne transakcije v državi članici ustanovitve, da je lahko upravičen do vračila. Če davčni zavezanec izvaja obdavčljive in oproščene transakcije, je za prve upravičen do delnega vračila.

Drugič, uporabljajo se predpisi o odbitkih in zlasti izključitve od pravice do odbitka, ki jo določi država članica, kjer so nastali stroški.

Ta člen v obliki pravne določbe določa načela, ki jih je že sprejelo Sodišče evropskih skupnosti v zadevi C-302/93 (Etienne Debouche) in zadevi C-136/99 (Société Monte dei Paschi di Siena).

9.2.5. Člen 5

Člen 5 določa postopek, po katerem lahko davčni zavezanec vloži zahtevek za vračilo. Ta zahtevek mora vložiti elektronsko v državi članici, kjer ima davčni zavezanec sedež.

Država članica ustanovitve zagotovi prenos podatkov v državo članico, kjer so stroški nastali.

Ta člen določa tudi katere podatke mora posredovati davčni zavezanec, ki vlaga zahtevek.

9.2.6. Člen 6

Ta člen predpisuje tako periodičnost, v kateri je lahko zahtevek za vračilo vložen, kot tudi roke za predložitev računov in uvoznih listin za vračilo. Določa tudi najnižji znesek vračila, ki se lahko zahteva.

9.2.7. Člen 7

Ta člen določa, da morajo pristojni organi v državi članici, kjer je bil zahtevek za vračilo vložen, vlagatelja o svoji odločitvi obvestiti v treh mesecih. Vračilo se izvede v istem obdobju.

V posebnih primerih lahko ta država članica zahteva dodatne podatke. Odločitev je potrebno sprejeti v treh mesecih od prejema zahtevanih podatkov. Po preteku treh mesecev vračilo ne sme biti zavrnjeno.

9.2.8. Člen 8

Ta člen določa obrestno mero v višini 1 % mesečno, če država članica ne spoštuje rokov iz prejšnjega člena.

9.2.9. Člen 9

Predlagana direktiva nadomesti obstoječo Osmo direktivo. Ta direktiva se potem razveljavi.

9.3. Spremembe Uredbe 2003/1798 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost

9.3.1. Sprememba člena 1(1)

To je tehnična sprememba, ki razširja obseg Uredbe na izmenjavo podatkov, ki so potrebni za tekoče delovanje sheme enkratne obdavčitve DDV.

9.3.2. Novo poglavje VIa

Vključeno je novo poglavje, ki posebej obravnava izmenjavo podatkov o shemi enkratne obdavčitve od 1. julija 2006.

9.3.2.1. Člen 34a

Ta člen opredeljuje obseg izmenjave podatkov iz poglavja VI. Določa tudi, da opredelitve glede sheme enkratne obdavčitve („država članica identifikacije“, „država članica porabe“), ki so navedene v spremembah Šeste direktive o DDV, veljajo za Uredbo 1798/2003.

9.3.2.2. Člen 34b

Ta člen določa predpise glede izmenjave podatkov o registraciji (vključno s spremembami podatkov registracij in odjavami) davčnih zavezancev pod posebno shemo.

Ta izmenjava podatkov se izvaja nemudoma, kar pomeni, da je potrebno vzpostaviti ustrezen sistem elektronskega komuniciranja.

Vse države članice bodo prejemale te podatke, četudi na njihovem ozemlju ni bila opravljena nobena dobava.

Poleg tega se uvaja dolžnost države članice ustanovitve, da nadzoruje, da njihovi davčni zavezanci spoštujejo pragove prodaje na daljavo in da obvestijo druge države članice, če izgleda, da je bil prag prodaje na daljavo presežen.

Vse podrobnosti glede opredelitve tehničnih sporočil se bodo določile v skladu s postopkom komitologije.

9.3.2.3. Člen 34c

Ta člen določa dolžnost vsake države članice, da vodi tekočo bazo podatkov o vseh davčnih zavezancih, registriranih po posebni shemi.

9.3.2.4. Člen 34d

Ta člen določa pravila izmenjave podatkov glede vračil DDV (vključno z njihovimi spremembami).

Tudi ta izmenjava podatkov se prične izvajati nemudoma.

Podatki se posredujejo samo državam članicam, za katere je davek prijavljen. Vsaka država članica torej prejme le del napovedi, ki zadeva dobave v njeni pristojnosti.

Vse podrobnosti glede opredelitve tehničnih sporočil se bodo določile v skladu s postopkom komitologije.

9.3.2.5. Člen 34e

Ta člen določa dolžnost države članice identifikacije, da hrani podatke glede davčnih napovedi, ki so bile poslane drugim državam članicam.

Te podatke je potrebno hraniti vsaj za časovno obdobje, ki je potrebno za tehnično delovanje sistema (na primer, da se omogoči sistemu ugotavljanje, da je določen davčni zavezanec že podal davčno napoved za določeno obdobje, in je mogoče spreminjati le še te podatke). To obdobje bo potrebno določiti v skladu s postopkom komitologije.

Države članice bodo seveda lahko hranile te podatke tudi daljše obdobje, kar lahko predstavlja pomemben vir podatkov za njihove revizijske nadzore v prihodnosti.

9.3.2.6. Člen 34f

Ta člen obravnava podatke, ki jih bo moral vsak davčni organ objaviti na svoji spletni strani, da bi podjetjem olajšal spoštovanje njihovih obveznosti.

Podatki bodo obravnavali predpise, ki veljajo za shemo enkratne obdavčitve, in različne nacionalne predpise, ki veljajo v različnih državah članicah (kot na primer davčne stopnje).

Komisija bo odgovorna za uskladitev te naloge in za prevode. Podrobna pravila bodo določena v skladu s postopkom komitologije.

9.3.2.7. Člen 34g

Ta člen določa posebna pravila za nadzor davčnih zavezancev, registriranih po posebni shemi. V skladu s temi predpisi bo država članica porabe lahko sodelovala pri nadzoru, ki ga sproži država članica identifikacije. Slednja je dolžna prvi posredovati podatke glede takšnega nadzora.

V primeru, ko se države članice odločijo sodelovati pri tovrstnem nadzoru, veljajo običajna pravila, določena v členu 11 (prisotnost davčnih uradnikov na ozemlju druge države članice).

9.3.3. Novo poglavje VIb

Dodano je tudi novo poglavje, ki posebej obravnava izmenjavo podatkov, ki so potrebni za delovanje posodobljene ureditve po Osmi direktivi.

V skladu s členom 34h država članica identifikacije nemudoma posreduje vloge za vračilo po Osmi direktivi državi članici nakupa. Tehnične podrobnosti bodo določene v skladu s postopkom komitologije.

Člen 34c dodaja, da bo davčnim zavezancem potrebno posredovati podatke glede predlagane direktive o določitvi postopka vračil in o posebnih nacionalnih predpisih glede teh vračil. To bo storjeno v skladu s postopkom iz člena 34f.

2004/0261 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 77/388/EGS za poenostavitev obveznosti glede davka na dodano vrednost

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 93 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije [9],

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta [10],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora [11],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V okviru skupnega sistema davka na dodano vrednost (DDV) je potrebno poenostaviti obveznosti podjetij, ki so trenutno nesorazmerno obremenjujoča in tako ovirajo tekoče delovanje notranjega trga z nesprejemljivim preprečevanjem možnosti, da bi podjetja izvajala gospodarske dejavnosti v drugih ddržavah članicah.

(2) Enotne opredelitve blaga in storitev, za katere lahko države članice uveljavljajo popolne ali delne omejitve pravice do odbitka, bodo podjetjem olajšale uporabo postopka vračil v državah članicah, kjer nimajo sedeža.

(3) Za transakcije med davčnimi zavezanci, kadar dobavitelj nima sedeža v državi članici, kjer je dobava izvedena, bo razširitev primerov, ko je kupec dolžan plačati davek, poenostavila obveznosti DDV za dobavitelja brez sedeža, ne da bi pri tem ustvarila dodatno upravno breme za kupca.

(4) Potrebno je poenostaviti obveznosti davčnih zavezancev, ki so dolžni plačati DDV v državah članicah, kjer nimajo sedeža, tako da se jim omogoči uporaba „sheme enkratne obdavčitve“, torej sheme, ki jim na njihovo željo omogoča eno samo točko elektronskega stika za identifikacijo in prijavo davka na dodano vrednost.

(5) Takšna shema mora biti odprta za davčne zavezance s sedežem v Skupnosti in tudi za davčne zavezance, ki tam sicer nimajo sedeža, vendar znotraj Skupnosti izvajajo obdavčljive dejavnosti. Shema ne sme zajemati davčnih zavezancev, ki dobavljajo

---

[9] UL C […], […], str. […].
[10] UL C […], […], str. […].
[11] UL C […], […], str. […].

elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, s čimer se ohrani obstoječa shema, ki je bila uvedena za lajšanje njihovega spoštovanja finančnih obveznosti.

(6) Na izvajalce, registrirane po posebni shemi, ki niso iz Skupnosti, se ne sme naložiti obveznosti imenovanja davčnega predstavnika, saj bi takšna obveznost izničila koristi obstoječe poenostavitve.

(7) Davčni zavezanci, registrirani po posebni shemi, morajo izpolnjevati posebne obveznosti, ki jih določa ta direktiva.

(8) Denarni prenosi v obliki plačil ali vračil se izplačujejo neposredno med davčnimi zavezanci in državami članicami porabe.

(9) Državam članicam mora biti omogočena večja stopnja fleksibilnosti pri določanju praga, pod katerim so mala podjetja oproščena obveznosti DDV. Ta fleksibilnost bi vsaki državi članici omogočila določitev oprostitve ob upoštevanju strukture njihovega nacionalnega gospodarstva.

(10) Posebne ureditve za prodajo na daljavo je potrebno poenostaviti z določitvijo enotnega praga za dobave v vse države članice razen države članice ustanovitve, namesto različnih pragov za vsako namembno državo članico.

(11) Ker ciljev predlaganih ukrepov ne morejo doseči države članice in jih je zaradi obsežnosti ukrepov lažje doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz istega člena ta direktiva pokriva le, kar je potrebno za dosego teh ciljev.

(12) Direktivo 77/388/EGS je torej treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Direktiva 77/388/EGS se spremeni:

(1) Člen 17 v različici iz člena 28f se spremeni:

(a) odstavek 4 se spremeni:

(i) v prvi alinei prvega pododstavka se sklicevanje na „Direktiva 79/1072/EGS“ zamenja z „Direktiva Sveta xx/xxx/ES(*)“;

(ii) v drugem pododstavku se črta točka (a);

(iii) v točki (c) drugega pododstavka se sklicevanje na „Direktiva 79/1072/EGS“ zamenja z „Direktiva Sveta xx/xxx/ES“

(*) UL L […], […], str. […].“;

(b) Črta se odstavek 6.

(2) Vstavi se naslednji člen 17a:

„Člen 17a
Omejitve pravice do odbitka

1. Države članice lahko brez poseganja v člen 17(5) uveljavljajo popolno ali delno omejitev pravice davčnega zavezanca do odbitka davka na dodano vrednost, ki mu je bil obračunan na naslednje:

   (a) stroške luksuznih predmetov, razvedrila ali zabave;

   (b) stroške glede potovanja, nastanitve, hrane in pijače, razen stroškov, ki so davčnemu zavezancu nastali tekom delovanja pri dobavljanju potovanj, nastanitve, hrane in pijače;

   (c) stroške, povezane z motornimi cestnimi vozili, razen vozil, ki jih ima davčni zavezanec na zalogi, vozil, ki so naprodaj pri izvajanju njegove dejavnosti, ki se uporabljajo kot taksiji, za učenje v avtošolah ali za najem ali lizing.;

   (d) stroške glede ladij in letal, razen tistih, ki so namenjene izključno komercialnemu prevozu oseb in dobrin.

2. Države članice lahko za namene člena 1 določijo najnižji odstotek uporabe motornih cestnih vozil za poslovne namene.

3. Odstavka 1 in 2 veljata za vsa motorna cestna vozila, razen kmetijskih in gozdarskih traktorjev, ki se običajno uporabljajo za prevoz ljudi ali blaga po cestah, z največjo dovoljeno težo pod 3 500 kilogramov in z največ osmimi sedeži poleg voznikovega sedeža.

   Povezani stroški pokrivajo nakup vozila, vključno s pogodbami o montaži in podobnem, proizvodnjo, pridobitev znotraj Skupnosti, uvoz, lizing ali oddajanje, spreminjanje, popravilo in vzdrževanje ter stroške dobav ali storitev v povezavi z vozili ali njihovo uporabo.

(3) V členu 21, v različici iz člena 28g , se točka (b) odstavka 1 nadomesti z naslednjim:

„(b) davčni zavezanci, ki se jim dobavijo storitve iz člena 9(2)a(e), ali osebe, ki so identificirane za davek na dodano vrednost znotraj ozemlja države, kamor se dobavi blago, ki ga pokrivajo ureditve iz drugega stavka člena 8(1)(a), ali storitve, ki jih pokriva člen 9(2)(a) in (c) ali člen 28b(C), (D), (E) in (F), so preskrbljeni, če dobavo blaga ali storitve izvaja davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj ozemlja države;“

(4) Vstavi se naslednji člen 22b:

„Člen 22b
Shema enkratne obdavčitve za izpolnjevanje obveznosti v državah članicah, kjer davčni zavezanec nima sedeža

A. Opredelitve

Za namene tega člena in brez poseganja v druge predpise Skupnosti, veljajo naslednje opredelitve:

(1) „Država članica identifikacije“ pomeni državo članico, v kateri ima davčni zavezanec s sedežem v Skupnosti, sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere dobavlja blago ali storitve, ali, če ima sedež izven Skupnosti, državo članico porabe, ki jo je davčni zavezanec izbral, da ji sporoči pričetek delovanja kot davčni zavezanec v Skupnosti;

(2) „Država članica porabe“ pomeni državo članico v kateri se šteje, da je bila izvedena dobava blaga ali storitev v skladu s členi 8, 9 in 28b.

B. Obseg

Države članice omogočijo vsakemu davčnemu zavezancu, ki dobavlja blago ali storitve, za katere je dolžan plačati davek na dodano vrednost v eni ali večih državah članicah porabe, kjer nima sedeža svoje dejavnosti niti nima stalne poslovne enote, da izpolni svoje obveznosti z uporabo posebne sheme, ki jo določa ta člen, razen za davčne zavezance, ki dobavljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in uporabljajo posebno shemo iz člena 26c.

C. Registracija

1. Vsak davčni zavezanec državi članici identifikacije sporoči, kdaj želi uporabiti shemo enkratne obdavčitve. Ta izjava se izvede elektronsko.

   Davčni zavezanec predloži potrebne podatke za registracijo po shemi enkratne obdavčitve. Hkrati sporoči, ali je že identificiran za davek na dodano vrednost v državi članici, kjer nima sedeža in kjer nima stalne poslovne enote, ter v tem primeru navede identifikacijsko številko, pod katero je registriran.

2. Država članica identifikacije registrira davčnega zavezanca iz odstavka 1 v razumnem roku. Za ta namen država članica uporabi individualno številko, ki je davčnemu zavezancu že dodeljena za njegove obveznosti po notranjem sistemu.

   Davčni zavezanci, ki imajo sedež v več kot eni državi članici, lahko zahtevajo, da je vsak sedež registriran po shemi enkratne obdavčitve za dobave, izvedene v države članice, kjer davčni zavezanec nima sedeža.

3. Vsak davčni zavezanec obvesti državo članico identifikacije o vsaki morebitni spremembi podatkov registracije, ki so predloženi v skladu s členom 1. To obvestilo se izvede z elektronskimi sredstvi.

4. Vsak davčni zavezanec državi članici identifikacije sporoči, če želi prenehati z uporabo sheme enkratne obdavčitve ali če je prišlo do spremembe njegove dejavnosti do te mere, da ni več upravičen do sheme enkratne obdavčitve. To obvestilo se izvede z elektronskimi sredstvi.

5. Država članica identifikacije nemudoma iz identifikacijskega registra odstrani vsakega davčnega zavezanca, ki ne izpolnjuje več zahtevanih pogojev upravičenosti za shemo enkratne obdavčitve.

Država članica mora zlasti izločiti davčne zavezance, ki sodelujejo v shemi enkratne obdavčitve, v naslednjih primerih:

(a) če davčni zavezanec obvesti državo članico identifikacije, da ne dobavlja več blaga ali storitev v nobeno drugo državo članico ali države članice, razen državo članico identifikacije;

(b) če je mogoče drugače upravičeno pričakovati, da so se obdavčljive dejavnosti davčnega zavezanca končale;

(c) če davčni zavezanec ne izpolnjuje več zahtev, ki so potrebne za uporabo sheme;

(d) če davčni zavezanec dalj časa ne spoštuje predpisov, ki urejajo shemo.

D. Identifikacija

Davčni zavezanec, ki je registriran po shemi enkratne obdavčitve, ni identificiran v smislu člena 22(1)(c) drugje kot v državi članici, v kateri je ustanovljen.

E. Napovedi in rekapitulacijska poročila

1. Vsak davčni zavezanec, registriran po shemi enkratne obdavčitve, državi članici identifikacije predloži napoved davka na dodano vrednost za vsako koledarsko četrtletje, v katerem navede vse dobave blaga in storitev, za katere je dolžan plačati davek na dodano vrednost v državah članicah, kjer nima sedeža svoje dejavnosti niti nima stalne poslovne enote. Če davčni zavezanec nima sedeža v Skupnosti, napoved vsebuje tudi dobave v državo članico identifikacije.

   Napoved, ki se izvede z elektronskimi sredstvi, mora biti predložena v 20 dneh po obdobju, na katerega se nanaša.

2. Napoved iz odstavka 1 za vsako državo članico porabe navaja, kje je davek na dodano vrednost zapadel, vse podatke, potrebne za izračun zneska obračunljivega davka, in odbitke, ki veljajo za obdobje, ki ga pokriva napoved.

3. Napoved iz odstavka 1 se naredi v evrih. Države članice porabe, ki še niso sprejele evra, lahko zahtevajo, da je del napovedi glede dobav blaga in storitev na njihovo ozemlje v njihovi nacionalni valuti.

4. Kjer je v skladu s členom 28a(5)(b) davčni zavezanec obvezan posredovati podatke v skladu s členom 22(6)(b), je številka, omenjena v drugi alinei tretjega pododstavka člena 22(6)(b), številka iz prve alinee tega pododstavka. Davčni zavezanec na rekapitulacijskem poročilu jasno navede državo članico, kjer je bila pridobitev izvedena.

F. Plačila in povračila

1. Davčni zavezanec plača davek na dodano vrednost ob predložitvi davčne napovedi. Plačilo se izvede neposredno na bančni račun in v valuti vsake zadevne države članice porabe.

2. Če je znesek odbitega davka na dodano vrednost za določeno koledarsko četrtletje večji od davčnega dolga, lahko države članice izvedejo vračilo ali pa presežek prenesejo na naslednje obdobje, v skladu s pogoji, ki so jih določile v skladu s členom 18(4).

G. Posebne določbe za davčne zavezance s sedežem zunaj Skupnosti

Država članica identifikacije v pomenu člena 22(1)(c) identificira davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Skupnosti, takrat ko sprejme ukrepe iz dela C(2) tega člena.“

(5) Člen 24 se premeni:

(a) Odstavki 2, 3 in 4 se zamenjajo z naslednjimi:

„2. Države članice lahko oprostijo davčne zavezance, katerih letni promet ne presega praga, ki je lahko največ 100 000 EUR ali protivrednost v nacionalni valuti po menjalnem tečaju dne 1. julija 2006. Lahko uporabljajo enega ali več pragov, ki v nobenem primeru ne smejo presegati 100 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti 1. julija 2006.

Države članice lahko letno revidirajo uporabljene pragove. Po tej letni reviziji se lahko najvišji prag v višini 100 000 EUR ali protivrednost v nacionalni valuti dne 1. julija 2006 poviša le za ohranitev realne vrednosti teh pragov.

Države članice, ki uporabljajo možnost uvedbe izvzetij ali postopnih davčnih olajšav iz člena 14 Direktive 67/228/EGS, lahko ohranijo ta izvzetja in ukrepe za njihovo uveljavljanje, če so skladni s sistemom DDV.

3. Izvzetje iz odstavka 2 ne velja za naslednje transakcije:

(a) občasne transakcije iz člena 4(3);

(b) dobave novih prevoznih sredstev, ki so izvedene v skladu s pogoji določenimi v členu 28c(A);

(c) dobave blaga in storitev, ki jih izvede davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, kjer je davek na dodano vrednost zapadel.

4. Promet, ki se uporablja kot referenca za uporabo ukrepov iz odstavka 2, vključuje naslednje zneske, brez davka na dodano vrednost:

(a) vrednost blaga in storitev, v kolikor so obdavčene, vključno s transakcijami, ki so izvzete, z odbitim davkom na dodano vrednost, plačanim na predhodnji stopnji, v skladu s členom 28(2);

(b) vrednost transakcij, ki so izvzete v skladu s členom 15;

(c) vrednost nepremičninskih transakcij, finančnih transakcij iz člena 13(B)(d) in zavarovalniških storitev razen, če so te transakcije pomožne transakcije.

Odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih kapitalskih sredstev podjetja se ne upošteva za namene izračuna prometa.“

(b) Odstavka 8 in 9 se črtata.

(6) Člen 24a se črta.

(7) V členu 28b(B) se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„Odstavek 1 ne velja za dobavo blaga odposlanega ali odpeljanega v državo članico, kjer dobavitelj nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

(a) dobavljeno blago niso trošarinski izdelki;

(b) skupna vrednost tovrstnih dobav brez davka na dodano vrednost v enem koledarskem letu ne presega 150 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti;

(c) skupna vrednost dobav drugega blaga, kot so trošarinski izdelki, in brez davka na dodano vrednost v prejšnjem koledarskem letu ni presegla 150 000 EUR ali protivrednosti v nacionalni valuti. “

Člen 2

1. Države članice najkasneje do 30. junija 2006 sprejmejo in objavijo zakone, predpise in upravne določbe, potrebne za izvajanje te direktive. Komisiji nemudoma posredujejo besedila teh določb in primerjalno tabelo med temi določbami in to direktivo.

Te določbe uporabljajo od 1. julija 2006.

Ko države članice sprejmejo te določbe, se morajo sklicevati na to direktivo ali pa mora takšna navedba spremljati njihovo uradno objavo. Države članice same določijo, kako se ta navedba opravi.

2. Države članice Komisiji posredujejo besedilo glavnih določb nacionalne zakonodaje, ki jo sprejmejo na področju, ki ga pokriva ta direktiva.

Člen 3

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, […]

Za Svet
Predsednik

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 77/388/EGS, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža na ozemlju države, ampak v drugi državi članici

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti,

ob upoštevanju Direktive Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero[12] in zlasti člena 29a Direktive,

ob upoštevanju predloga Komisije[13],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Izvajanje predpisov za Direktivo 77/388/EGS, določenih v Direktivi Sveta 79/1072/EGS z dne 6. decembra 1979 o uskladitvi zakonov držav članic o prometnih davkih – postopki za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države[14] – predstavlja velike težave za upravne organe držav članic in za podjetja.

(2) Potrebno je spremeniti ureditve, določene v tej direktivi, da bodo lahko odločitve glede zahtevkov po vračilu objavljene v roku treh mesecev od datuma vložitve zahtevka in vračila izplačana v istem obdobju. V ta namen je potrebno poenostaviti in posodobiti postopek z uporabo sodobnih tehnologij.

(3) Nov postopek bo za podjetja ustvaril večjo pravno varnost, ker vračila ne bo možno zavrniti po preteku zastavljenih rokov.

(4) Direktiva 77/388/EGS je vsebovala določbo glede izvajanja Direktive 79/1072/EGS. Zaradi jasnosti in boljšega branja je to določba zdaj vključena v to direktivo in črtana iz Direktive 77/388/EGS.

(5) Ker države članice ciljev predlaganega ukrepa ne morejo doseči na zadovoljivi ravni in jih je zaradi obsežnosti ukrepa lažje doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z

---

12 UL L 145, 13.6.1977, str. 1. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo 2004/66/ES (UL L 168, 1.5.2004, str. 35).

13 UL C […], […], str. […].

14 UL L 331, 27.12.1979, str. 11. Direktiva, kakor je bila nazadnje spremenjena z Aktom o pristopu iz 2003.

načelom sorazmernosti iz istega člena, ta direktiva pokriva le, kar je potrebno za dosego teh ciljev.

(6) Zaradi jasnosti je treba nadomestiti Direktivo 79/1072/EGS –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

1. Ta direktiva določa podrobne predpise za vračilo davka na dodano vrednost, ki ga določa člen 17(3) Direktive77/388/EGS, v različici v členu 28f Direktive, davčnim zavezancem, v smislu člena 4(1) iste direktive in ob upoštevanju odstavka 2 tega člena, katerih sedež ni na ozemlju države, ampak v drugi državi članici, v nadaljevanju „davčni zavezanci, ki nimajo sedeža“.

2. Ta direktiva se uporablja za vsakega davčnega zavezanca, ki nima sedeža, ki izpolnjuje naslednje pogoje:

   (a) v obdobju vračila na ozemlju države, v nadaljevanju „država članica vračila“, ni imel sedeža svoje gospodarske dejavnosti ali stalne poslovne enote, od koder je izvajal poslovne dejavnosti ali, če takšen sedež ali poslovna enota nista obstajala, stalnega prebivališča ali običajnega kraja bivanja;

   (b) v obdobju vračila ni dobavljal blaga ali storitev, za katere se šteje, da so bile dobavljene v državi članici vračila, z izjemo naslednjih transakcij:

      (i) transportne storitve in temu pomožne storitve, izvzete v skladu s členom 14(1)(i), členom 15 ali členom 16(1) B, C in D Direktive 77/388/EGS;

      (ii) dobava blaga in storitev v primerih, ko davek na dodano vrednost plača izključno oseba, kateri so dobavljene, v skladu s členom 21(1)(a), (b), (c) in (f) Direktive 77/388/EGS.

Člen 2

Ta direktiva na velja za blago, katerega dobava je ali je lahko izvzeta po členu 28c(A) Direktive 77/388/EGS, kadar je dobavljeno blago odposlano ali odpeljano s strani prevzemnika ali na njegov račun. Ne velja tudi za blago, katerega dobava je ali je lahko izvzeta po točki 2 prvega odstavka člena 15 Direktive 77/388/EGS.

Člen 3

Države članice vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža, vrnejo vsak davek na dodano vrednost, obračunan za blago ali storitve, ki mu jih dobavijo drugi davčni zavezanci na njihovem ozemlju ali na uvoz blaga na njihovo ozemlje, če blago in storitve tam vzpostavijo pravico do odbitka in se uporabljajo za namene naslednjih transakcij:

(a) transakcije iz člena 17(3)(a) in (b) Direktive 77/388/EGS;

(b) transakcije, za katere davek na dodano vrednost plača izključno oseba, kateri so blago ali storitve dobavljene, v skladu s členom 21(1) (a), (b), (c) in (f) Direktive 77/388/EGS.

Člen 4

Da postane upravičen do vračila po členu 3, mora davčni zavezanec, ki nima sedeža, izvajati transakcije, ki vzpostavijo pravico do odbitka v državi članici, kjer ima sedež.

Kadar davčni zavezanec, ki nima sedeža, v državi članici, kjer ima sedež, izvaja transakcije, ki vzpostavljajo pravico do odbitka, in transakcije, ki ne vzpostavijo pravice do odbitka, se v državi članici vračila lahko vrne le takšen delež davka na dodano vrednost, kot ga je mogoče pripisati prvim transakcijam.

Člen 5

1. Za pridobitev vračila po členu 3 davčni zavezanec, ki nima sedeža, vloži zahtevek za vračilo, v nadaljevanju „zahtevek“, v državi članici, kjer ima sedež. Ta zahtevek se vloži elektronsko.

2. Zahtevek za vračilo vsebuje za vsako državo članico, kjer je davčni zavezanec plačal davek na dodano vrednost, naslednje podatke:

   (a) ime in popoln naslov dobavitelja;

   (b) razen v primeru uvoza identifikacijsko številko za davek na dodano vrednost dobavitelja ali referenčno številko za davek, kot jo država članica opredeljuje v skladu s členom 22(9)(e) Direktive 77/388/EGS;

   (c) razen v primeru uvoza ISO kodo države članice nakupa, v skladu s členom 22(1)(d) Direktive 77/388/EGS;

   (d) datum in številko računa ali uvozne listine;

   (e) obdavčljiv znesek in znesek davka na dodano vrednost, izražen v valuti države članice, kjer je bil davek plačan;

   (f) znesek odbitnega davka, izražen v vrednosti valute države članice, kjer je bil davek plačan;

   (g) naravo prevzetega blaga in storitev, opisano z naslednjimi oznakami:

      1. = gorivo;

      2. = nastanitev;

      3. = gostinske storitve;

      4. = potni stroški, na primer stroški taksijev, kratkoročnega najema prevoznih sredstev, vozovnic za javna prevozna sredstva;

5. = sejmi in razstave;

6. = lizing prevoznih sredstev;

7. = cestnine in povračila za uporabo cest;

8. = drugo.

Za namene oznake 8 iz točke (g) prvega pododstavka se zahteva popoln opis blaga in storitev.

Člen 6

1. Zahtevek se nanaša na nakup blaga ali storitev, ki so bila fakturirana, ali uvoza, opravljenega v obdobju dolgem najmanj tri mesece in največ eno koledarsko leto. Zahtevek se lahko nanaša na obdobje krajše od treh mesecev, če to obdobje predstavlja preostanek koledarskega leta.

   Zahtevek se lahko nanaša tudi na fakture ali uvozne listine, ki jih ni pokril prejšnji zahtevek in zadevajo transakcije, zaključene v zadevnem koledarskem letu.

   Zahtevek se predloži v šestih mesecih od konca koledarskega leta, v katerem je davek zapadel.

2. Če se zahtevek nanaša na obdobje krajše od enega koledarskega leta in daljše od treh mesecev, mora znesek zahtevanega vračila presegati 200 EUR ali protivrednost v nacionalni valuti.

   Če se zahtevek nanaša na obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta, mora znesek zahtevanega vračila presegati 25 EUR ali protivrednost v nacionalni valuti.

Člen 7

1. Država članica, kjer je bil davek na dodano vrednost plačan, svojo odločitev o zahtevku za vračilo sporoči vlagatelju v treh mesecih od datuma vložitve zahtevka.

2. Vračila se izvedejo pred iztekom trimesečnega roka iz odstavka 1.

   Vračilo se izvede v državi članici vračila ali, na zahtevo vlagatelja, v državi članici, kjer ima vlagatelj sedež. V slednjem primeru država članica vračila od zneska, ki se vrne vlagatelju, odšteje bančne stroške prenosa.

3. Če je zahtevek zavrnjen, pristojni organi v državi članici, kjer je bil plačan davek davčnemu zavezancu, ki nima sedeža, sporočijo razloge za zavrnitev.

   Pritožbe zoper takšne zavrnitve je mogoče vložiti pristojnim organom države članice, kjer je bil davek plačan, pod enakimi pogoji glede oblike in časovnih rokov, kot veljajo za zahtevke za vračila davčnih zavezancev s sedežem v tej državi članici.

4. v posebnih primerih lahko država članica, kjer je bil davek plačan, v roku treh mesecev od datuma vložitve zahteve zahteva dodatne podatke. Po preteku tega roka ne sme zahtevati dodatnih podatkov.

   V takšnih primerih se odločitev glede zahtevka vlagatelju sporoči v roku treh mesecev od prejema dodatnih podatkov. Vračilo se izvede v istem roku.

5. Ob odsotnosti izrecne zavrnitve v ustreznem časovnem roku, ki je določen v odstavkih 2 do 4, se zahtevek šteje za sprejet.

Člen 8

Kadar zahtevek za izplačilo ni bil izrecno zavrnjen, vendar vračilo ni bilo izplačano v trimesečnem roku iz prvega pododstavka člena 7(1) oziroma drugega pododstavka člena 7(4), je država članica na znesek vračila dolžna plačati mesečne obresti v višini 1 % od dneva, ko bi moralo biti izvedeno vračilo, do dneva dejanskega plačila.

Člen 9

Direktiva 79/1072/EGS se razveljavi 1. julija 2006.

Sklicevanje na omenjeno direktivo se šteje kot sklicevanje na to direktivo.

Člen 10

1. Države članice najkasneje do 1. julija 2006 sprejmejo in objavijo zakone, predpise in upravne določbe, potrebne za izvajanje te direktive. Komisiji nemudoma posredujejo besedila teh določb in primerjalno tabelo med temi določbami in to direktivo.

   Te določbe uporabljajo od 1. julija 2006.

   Ko države članice sprejmejo te določbe, se morajo sklicevati na to direktivo ali pa mora takšna navedba spremljati njihovo uradno objavo. Države članice same določijo, kako se ta navedba opravi.

2. Države članice Komisiji posredujejo besedilo glavnih določb nacionalne zakonodaje, ki jo sprejmejo na področju, ki ga pokriva ta direktiva.

Člen 11

Ta direktiva začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 12

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju, […]

Za Svet
Predsednik

2004/0262 (CNS)

Predlog

UREDBA SVETA

o spremembi Uredbe (ES) št. 1798/2003 glede uvedbe ureditve upravnega sodelovanja v okviru sheme enkratne obdavčitve in postopka vračila davka na dodano vrednost

SVET EVROPSKE SKUPNOSTI JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 93 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije [15],

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta[16],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora [17],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) V skladu z Direktivo Sveta 200Y/XX/ES z dne DD/MM/200X o spremembi Direktive 77/388/EGS za poenostavitev obveznosti glede davka na dodano vrednost[18], se vsem davčnim zavezancem z obveznostmi davka na dodano vrednost (DDV) v državi, kjer nimajo sedeža, ponudi shemo enkratne obdavčitve.

(2) Direktiva Sveta 200Y/YY/ES z dne DD/MM/200Y o ureditvi za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, katerih sedež ni na ozemlju države, ampak v drugi državi članici[19], poenostavlja postopek izplačila vračila DDV v državi članici, kjer zadevni davčni zavezanec nima nobene DDV registracije.

(3) Obe direktivi imata za posledico izmenjavo velike količine dodatnih podatkov med različnimi državami članicami. Zato je potrebno spremeniti Uredbo Sveta (ES) št. 1798/2003/ES z dne 7. oktobra 2003 o upravnem sodelovanju na področju davka na dodano vrednost in razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 218/92[20]. Zahtevana izmenjava podatkov ne sme predstavljati nesorazmernega upravnega bremena za zadevne države članice.

(4) Izmenjava podatkov mora potekati elektronsko na podlagi obstoječih sistemov elektronske izmenjave podatkov.

---

15 UL C […], […], str. […].
16 UL C […], […], str. […].
17 UL C […], […], str. […].
18 UL C […], […], str. […].
19 UL C […], […], str. […].
20 UL L 264, 15.10.2003, str. 1.

(5) Potrebno je določiti zadevne obveznosti držav članic identifikacije in identifikacije, zlasti glede rokov posredovanja podatkov in nadzora davčnih zavezancev.

(6) Ker ciljev predlaganega ukrepa države članice ne morejo doseči na zadovoljivi ravni in jih je zaradi obsežnosti ukrepa lažje doseči na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz istega člena, ta direktiva pokriva le, kar je potrebno za dosego teh ciljev –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

Uredba (ES) št. 1798/2003 se spremeni:

(1) V členu 1(1) se doda naslednji peti pododstavek:

„Ta uredba določa tudi predpise in postopke za elektronsko izmenjavo podatkov o davku na dodano vrednost za blago in storitve, ki jih posredujejo davčni zavezanci, ki so se odločili za posebno shemo, ki jo določa člen 22b Direktive 77/388/EGS, ali uporabljajo postopek vračila DDV, kot ga določa Direktiva Sveta 200Y/YY/ES*, za davčne zavezance, katerih sedež ni na ozemlju države, ampak v drugi državi članici.

(*) UL L […], […], str. […].“;

(2) Vstavita se naslednji dve poglavji VIa in VIb:

„POGLAVJE VIa

Določbe glede izmenjave in hranjenja podatkov v okviru ‚sheme enkratne obdavčitve‘ iz člena 22b Direktive 77/388/EGS

Člen 34a

Za namene tega poglavja se uporabljajo opredelitve iz točke A člena 22b Direktive 77/388/EGS.

Člen 34b

1. Države članice identifikacije pristojnim organom drugih držav članic elektronsko posredujejo naslednje podatke:

(a) za davčne zavezance, ki se registrirajo po posebni shemi iz člena 22b Direktive 77/388/EGS, v nadaljevanju ‚sheme enkratne obdavčitve‘, podatke iz člena 22b(C)(1) omenjene direktive, v 10 dneh od konca koledarskega meseca, v katerem je bila registracija izvedena;

(b) podrobnosti o vsaki spremembi podatkov, kot je navedeno v členu 22b(C)(3) Direktive 77/388/EGS, ali o umiku oziroma spremembi dejavnosti iz člena 22b(C)(4) iste direktive, v 10 dneh od prejema obvestila;

(c) podrobnosti o vsaki odločitvi v skladu s členom 22b(C)(5) Direktive 77/388/EGS o črtanju davčnega zavezanca iz registra uporabnikov sheme enkratne obdavčitve, v 10 dneh od konca koledarskega meseca, v katerem je bila ta odločitev sprejeta;

(d) podrobnosti o vseh davčnih zavezancih na njenem ozemlju, ki se niso odločili za shemo enkratne obdavčitve in ki izvajajo dobave blaga, ki je v skladu s členom 28b(B)(2) Direktive 77/388/EGS predmet davka na dodano vrednost v drugi državi članici, kot je država članica sedeža.

2. Tehnični podatki glede posredovanja podatkov v skladu z odstavkom 1, zlasti glede vsebine in oblike skupnih elektronskih sporočil, se določijo v skladu s postopkom iz člena 44(2).

Člen 34c

1. Vsaka država članica vzpostavi in vzdržuje osveženo bazo podatkov, ki hrani seznam davčnih zavezancev, ki dobavljajo blago ali storitve v skladu s shemo enkratne obdavčitve.

2. Uporablja se člen 22.

Člen 34d

1. Država članica identifikacije v petih dneh po prejemu, pristojnim organom zadevnih držav članic v elektronski obliki posreduje podrobnosti, prejete v skladu s členom 22b(E)(1) Direktive 77/388/EGS, glede četrtletnih napovedi za vsakega davčnega zavezanca, registriranega po shemi enkratne obdavčitve, ter vse podatke glede sprememb teh napovedi.

2. Tehnične podrobnosti glede posredovanja podatkov v skladu z odstavkom 1, zlasti glede vsebine in oblike elektronskih sporočil, se določijo v skladu s postopkom iz člena 44(2).

Člen 34e

Država članica identifikacije za najkrajši rok, potreben za namene nadzora, hrani podrobnosti, sprejete v skladu s členom 22b(E)(1) Direktive 77/388/EGS, glede četrtletnih vračil vsaki osebi, identificirani po shemi enkratne obdavčitve. To obdobje se določi v skladu s postopkom iz člena 44(2).

Člen 34f

1. Vsaka država članica na internetni strani objavlja podatke glede naslednjega:

(a) delovanje sheme enkratne obdavčitve;

(b) predpisi nacionalne zakonodaje, ko se uporabljajo za transakcije v drugih državah članicah;

(c) ustrezna številka bančnega računa in podatki za vknjižbo, ki jih mora davčni zavezanec, ki uporablja shemo enkratne obdavčitve, predložiti ob plačilu.

Elektronski naslov spletne strani vsake države članice bo davčnim zavezancem sporočen istočasno z izvedbo registracije v skladu s členom 22b(C)(2) Direktive 77/388/EGS.

2. Vsaka država članica Komisiji posreduje svoje predpise nacionalne zakonodaje, ki se uporabljajo za transakcije, in Komisija zagotovi prevod teh podatkov v vse uradne jezike Evropske skupnosti.

3. Podrobnosti in oblika podatkov iz odstavka 1 se določijo v skladu s postopkom iz člena 44(2).

Člen 34g

1. Nadzor davčnih zavezancev, ki so se odločili za shemo enkratne obdavčitve, usklajujejo države članice, kolikor je to mogoče.

2. Če se država članica identifikacije odloči izvesti revizijo davčnega zavezanca, ki se je odločil za shemo enkratne obdavčitve na njenem ozemlju, vnaprej obvesti pristojne organe zadevne države članice.

3. Če se država članica porabe odloči izvesti revizijo davčnega zavezanca, ki je registriran po shemi enkratne pomoči in je izvajal dobave na njenem ozemlju, vnaprej obvesti pristojne organe zadevnih držav članic.

4. Vsaka zadevna država članica lahko sodeluje v reviziji, ki jo izvaja država članica identifikacije ali porabe. Za to revizijo se lahko uporabljajo postopki iz členov 11 in 12.

POGLAVJE VIb

Določbe glede izmenjave in hranjenja podatkov v okviru postopka, ki ga določa Direktiva 200Y/YY/EC za vračilo davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža na ozemlju države, ampak v drugi državi članici

Člen 34h

1. Če pristojni organ države članice prejme zahtevek za vračilo davka na dodano vrednost po členu 3 Direktive 200Y/YY/ES, v 10 dneh od konca koledarskega meseca, v katerem je prejel zahtevek, in v elektronski obliki obvesti pristojne organe

vsake države članice, ki jih nakup zadeva, in potrdi, ali je ali ni vlagatelj na njenem ozemlju identificiran za davek na dodano vrednost.

2. Tehnične podrobnosti glede posredovanja podatkov iz odstavka 1, zlasti glede vsebine in oblike skupnih elektronskih sporočil, se določijo v skladu s postopkom iz člena 44(2).

Člen 34i

Podatki o delovanju postopka vračil, določenega v Direktivi 200Y/YY/ES in o ustreznih nacionalnih predpisih, zlasti glede pravice omejitev pravice do odbitka v skladu s členom 17a Direktive 77/388/EGS, se objavijo na spletni strani iz člena 34f.“

Člen 2

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije.*

Uporablja se od 1. julija 2006.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, […]

Za Svet
Predsednik